

Ulrike Meinhof

Kopstukken van de RAF

[Achtergrond](#) - 29 januari 2018 - Auteur: Redactie Duitslandweb

Ulrike Meinhof was een van de kopstukken van de Rote Armee Fraktion (RAF) en maakte deel uit van de [eerste generatie](#) van deze terroristische organisatie. De journaliste en moeder van twee kinderen radicaliseerde eind jaren zestig en koos voor de gewapende strijd.

Ulrike Meinhof wordt op 7 oktober 1934 geboren in Oldenburg. Ze is de tweede dochter van Werner Meinhof en Ingeborg Meinhof - Guthardt en brengt haar jeugd door in Oldenburg en Jena. Op jonge leeftijd verliest ze beide ouders aan kanker. Een vriendin van haar moeder, historica Renate Riemeck, krijgt de voogdij over Ulrike en haar zus. Zij brengt Ulrike in aanraking met het socialistische en pacifistische gedachtegoed.

Na haar eindexamen gaat Meinhof in 1955 onder andere Duits en psychologie studeren aan de Universiteit in Marburg. In 1957 wisselt ze naar de universiteit in Münster. Daar wordt Meinhof politiek actief. Ze neemt deel aan bijeenkomsten tegen atoomwapens en schrijft erover in een studententijdschrift. In 1958 wordt ze lid van de SDS (de socialistische Duitse studentenbond). Meinhof gaat voor het invloedrijke linkse tijdschrift 'konkret' werken en wordt lid van de communistische partij KPD.

In 1961 trouwt ze met Klaus Rainer Röhl, de oprichter en hoofdredacteur van konkret. In 1962 bevalt ze van een tweeling, Bettina und Regine. Meinhof en Röhl scheiden in 1967. Meinhof verhuist in 1968 met haar twee dochters naar West-Berlijn. Hier komt ze in contact met de politieke activisten [Andreas Baader](#) en [Gudrun Ensslin](#). Meinhof ontwikkelt snel sympathie voor de strijd van het tweetal en betuigt in haar artikelen steun. In deze periode radicaliseert ze.

Baader-Meinhof-Gruppe

Meinhof raakt actief betrokken bij de stadsguerrilla wanneer ze deelneemt aan de gewelddadige bevrijding van Andreas Baader uit de gevangenis in mei 1970. De voormalige pacifiste heeft zich ontwikkeld tot terroriste. Het moment van de bevrijding van Baader wordt ook wel gezien als de geboorte van de Baader-Meinhof-Gruppe. Ulrike is daarvan het intellectuele fundament.

In de zomer van 1970 vlucht Meinhof samen met Gudrun Ensslin, Andreas Baader

en anderen naar Jordanië om daar, in een Palestijns kamp, een militaire training te volgen. Ze reizen met valse paspoorten. Na haar terugkeer gaat Meinhof samen met de andere leden van de Baader-Meinhof-Gruppe ondergronds. Ze veranderen hun naam in Rote-Armee-Fraktion ([RAF](#)). Meinhof raakt betrokken bij een reeks misdaden, waaronder bankovervallen en aanslagen met springstoffen. Ze wordt in juni 1972 opgepakt.

Meinhof gaat samen met mede RAF-gevangenen meerdere malen in hongerstaking voor betere gevangenis-omstandigheden. In deze periode heeft Meinhof voor het laatst contact met haar twee kinderen. Hierin is Meinhof niet uniek, ook Ensslin en Baader laten hun kinderen achter voor hun strijd tegen de staat.

Stammheim

Op 29 november 1974, een half jaar voordat het eigenlijke RAF-proces begint, wordt Meinhof veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 jaar wegens poging tot moord bij de bevrijding van Andreas Baader. In december 1974 wordt ze overgebracht naar de zwaarbewaakte Stammheim-gevangenis in Stuttgart, waar ook de andere RAF-leden gevangen worden gehouden.

In mei 1975 begint het grote proces tegen de RAF. Het zou in totaal 192 zittingsdagen duren over een periode van twee jaar. De leden Meinhof, Baader, Ensslin en Raspe worden verdacht van onder andere 5 moorden, 54 pogingen tot moord, aanslagen met springstoffen en bankovervallen.

Meinhof zit uiteindelijk 4 jaar gevangen, waarvan 3 jaar in afzondering. Ze wordt op 9 mei 1976 dood in haar cel aangetroffen, opgehangen aan haar celraam. RAF-leden betwijfelen of ze zelfmoord heeft gepleegd en geloven dat ze al dood was voordat ze werd opgehangen. Hoewel direct na haar dood gespeculeerd wordt over de mogelijkheid dat zij door bewakers of geheime agenten is vermoord, wordt daarvoor nooit bewijs geleverd. Ulrike Meinhof wordt op 41-jarige leeftijd begraven in het West-Berlijnse stadsdeel Mariendorf.

(Dit artikel is voor het eerst gepubliceerd in 2005 en in 2018 herschreven en geactualiseerd door studente Duitslandstudies Evelien Gankema, eindredactie door Duitslandweb)

Dit is een artikel gedownload via duitslandinstituut.nl.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/3726/ulrike-meinhof>